

betes, així com també alguns patholecs l'han empleat sense cap èxit en les diferents formes de diphteria.

Cal no més repassar lleugerament aquesta llista de malalties, en les que per altres tants autors ha sigut ensajat el thymol a fi de combatre-les, pera fer-nos carrec de que totes elles tenen un origen obertament microbià ben en consonancia am les propietats que fins ara s'han atribuït a aital medicament; més deu confessar-se que en moltes d'elles l'indicació therapeutica no està en raó am l'acció physiologica de la substancia, tant menys si recordem que aquesta obra diferentment segons la dosi, i anem a demostrar aquesta falta de relació. En efecte, en quasi totes les afeccions que tenen com a manifestació predominant una localisació més o menys extensa en el tram intestinal, els autors aconsellen les dosis maximes, arribant algun, com en Martini, a exagerar tant la nota que arriba a propinar 7 grams d'acid tymic en les vintiquatre hores, fonamentant-se en el fet de l'insolubilitat. Veritat que ni tampoc en les solucions diluïdes d'acid clorhydric se disol ni s transforma, segons hem tingut ocasió de comprovar; però no per això devem oblidar la toxicitat positiva del thymol, ja que ¿qui ns podrà per endavant assegurar que al propinar al pobre pacient una quantitat exagerada d'aquella substancia integra en el laboratori chimic de llur economia, o siga en l'aparell digestiu, no hi trobarà condicions a proposit, fins especials i anormals si s vol, que facilitin la solubilitat, i per consegüent la reabsorció? Endemés, ¿a què és degut que ls més inofensius antiseptics intestinals siguin prescrits sempre a dosis relativament molt més infimes, am tot i trobar-se aquests desprovistes del grau de toxicitat del tymol? Lo que és nosaltres no trobem pas resposta racional an aquestes dugues preguntes, estant convençuts com estem de que amb una elevada dosi solament arribarem a l'efecte topic antiseptic aprofitable en algun cas (diarrhea de l'infancia), sempre i quan ens cuidem de fraccionar les dosis, separant-les tot lo que s pugua a fi de permetre així l'eliminació de l'excés de medicament, subsanant d'aquesta manera la possibilitat que pot haver-hi hagut d'absorpció, a l'objecte de deslliurar al pacient de serioses complicacions.

El nostre criteri és, per regla general, oposat al dels autors en lo que respecta a les dosis a que deu administrar-se l'acid tymic en les infeccions intestinals. Fonamentat en aquell fets teorico-practics, ha deixat al nostre amic plenament convençut de que ls millors resultats s'obtenen en aitals malalties (typhoidea